13/04/2019

Η ιστορία της Ιεράς Μονής Αγίου Ηρακλειδίου

/ Ιερές Μονές

Από το «Βίο του Αγίου Ηρακλειδίου» αντλούμε επίσης πληροφορίες για την ιστορία της Μονής, μια που στο κείμενο αυτό αναφέρονται κελιά και νυχτερινές ακολουθίες. Φαίνεται πώς η Μονή ιδρύθηκε κατά την πρώϊμη βυζαντινή περίοδο (330-350 μ.Χ. από Κυπρίους ευσεβείς προς τιμή του αγίου Ηρακλειδίου (Β. Μπάρσκυ). Εκτός από το κείμενο αυτό, δεν έχουμε καμμιά άλλη πληροφορία από τη βυζαντινή περίοδο η από την περίοδο της Φραγκοκρατίας και Ενετοκρατίας. Αναφέρεται μεν στο Τυπικό της Μονής Μαχαιρά που γράφτηκε από τον Επίσκοπο Ταμασού Νείλο ο οποίος είχε διατελέσει προηγουμένως και Ηγούμενος της Μονής αυτής στην ίδρυση γυναικείου μοναστηριού στην Ταμασό, αφιερωμένο στην Παναγία (1209)· όμως για τη Μονή του Αγίου Ηρακλειδίου δε γίνεται πουθενά αναφορά.

Όπως φαίνεται, τα μοναστηριακά κτίρια της Μονής ολοκληρώθηκαν κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας· από επισκευές, όμως πτέρυγας της Μονής είναι φανερό ότι τμήματα της ανάγονται στη Μεσαιωνική περίοδο. Παρ΄ όλ΄ αυτά, η

ίδρυσή της δε θα έγινε κατά τη Φραγκοκρατία μια πού υπήρχε νόμος που απαγόρευε την ίδρυση ορθοδόξων μοναστηριών. Έτσι συνάγεται το συμπέρασμα ότι η ίδρυσή της έγινε στα πολύ νεώτερα από αυτά χρόνια. Το πρώτο χρονικά κτίσμα στη Μονή είναι το Μαυσωλείο ή Μαρτύριο οποίο κτίστηκε από τον τάφο του Αγίου, μετά τους σεισμούς του 332 και 342 μ.Χ. Σήμερα οι τοίχοι του Μαυσωλείου είναι κατεστραμένοι, διασώζεται, όμως, το δάπεδο του το οποίο είναι ψηφιδωτό. Στις αρχές του 5ου αι. κτίστηκε δυτικά του τάφου του αγίου Ηρακλειδίου μια τρίκλιτη βασιλική ξυλόστεγη η οποία είχε νάρθηκα και αίθριο. Η βασιλική αυτή καταλάμβανε το χώρο του σημερινού καθολικού του αγίου Ηρακλειδίου, του παρεκκλησίου της Αγίας Τριάδας, της νότιας βεράντας και του ανοικτού νάρθηκα στα δυτικά και επεκτεινόταν δυτικότερα του νάρθηκα. Κατά πάσα πιθανότητα το Μαυσωλείο του αγίου Ηρακλειδίου και η βασιλική πρέπει να επικοινωνούσαν αυτό φαίνεται να υποστηρίζει και το μαρμαροθέτημα που σώζεται σήμερα μέσα στο Μεσαιωνικό Μαυσωλείο (14ος αι.) και το οποίο ανήκει στον 6οαι. μ.Χ. Το δάπεδο της βασιλικής ήταν καλυμμένο με ψηφιδωτό από το οποίο σώθηκαν μικρά κομμάτια. Ένα από αυτά αφέθηκε ακάλυπτο και διασώζεται σήμερα στο παρεκκλήσιο της Αγίας Τριάδας. Ψηφιδωτό κάλυπτε επίσης και το δάπεδο του νάρθηκα, των στοών και του αίθριου της βασιλικής. Στη βασιλική αυτή ανήκουν και τα λίθινα θωράκια και οι πεσσίσκοι που χρησιμοποιήθηκαν κατά το 17ο και 18ο αι., για να κατασκευαστεί είδος εικονοστασίου μέσα στο Μεσαιωνικό Μαυσωλείο.

Κατά τις αραβικές επιδρομές του 7ου αι., η βασιλική καταστράφηκε· ξανακτίστηκε στις αρχές του 8ου αι., οπόταν έγινε και η διακόσμηση της με τοιχογραφίες.

Διακοσμήθηκε πάλι τον 11ο αι. όμως από τη διακόσμηση αυτή, δυστυχώς ελάχιστα δείγματα έχουν απομείνει σήμερα. Δε γνωρίζουμε πότε καταστράφηκε η βασιλική αυτή· το πιθανότερο, όμως, να καταστράφηκε πριν από την ανέγερση του Μεσαιωνικού Μαυσωλείου. Το σημερινό καμαροσκέπαστο καθολικό που καλύπτει ο χώρος της βασιλικής κτίστηκε στα τέλη του 15ου αι. ή στις αρχές του 16ου και το παρεκκλήσιο της Αγίας Τριάδας κατά το 17ο αι. Τότε υπήρχε και κοινός νάρθηκας κλειστός, όπως φαίνεται από το σχέδιο του Ρώσου μονάχου Β. Μπάρσκυ πού επισκέφθηκε τη Μονή το 1735. Από τις περιηγήσεις του Ρώσου αυτού μονάχου αντλούμε τις πρώτες ασφαλείς πληροφορίες για τη Μονή του Αγίου Ηρακλειδίου. Στα γραπτά κείμενα του αναφέρεται πως η Μονή ήταν μεγάλη, με αμπέλια, περιβόλια, χωράφια και πρόβατα, απ΄ όπου εξοικονομούνταν οι ανάγκες των μοναχών και των επισκεπτών. Το φυσικό περιβάλλον ήταν όμορφο, με χαμηλά βουνά, νερό και οπωροφόρα δέντρα. Αναφορά γίνεται επίσης στο ναό της Μονής (το Καθολικό) και στο Μεσαιωνικό Μαυσωλείο. Από το γραπτό αυτό κείμενο πληροφορούμαστε την ύπαρξη τριών σαρκοφάγων μέσα στο Μεσαιωνικό Μαυσωλείο οι οποίες άνηκαν στους Επισκόπους Ηρακλείδιο, Μνάσωνα και Ρόδωνα. Σήμερα οι σαρκοφάγοι είναι άδειες και μόνο οι δύο υπάρχουν δεν ξέρουμε, όμως, πότε έγινε η μεταφορά τους στο Μεσαιωνικό Μαυσωλείο και που βρίσκεται σήμερα η τρίτη.

Αναφέρεται επίσης ο Μπάρσκυ και στην καταπίεση των Τούρκων άγαρηνών οι οποίοι ύβριζαν τους μοναχούς, τους επέβαλλαν φόρους, τους φοβέριζαν και δυστυχώς, συχνά περνούσαν από τη Μονή, μια που η θέση της βρίσκεται στη διασταύρωση των δρόμων των γύρω χωριών της Λευκωσίας.

Η αγιογράφηση του ναού – Η σχολή του Αγίου Ηρακλειδίου

Το 1759 άρχισε η διακόσμηση του ναού με τοιχογραφίες από τον αγιογράφο Φιλάρετο. Σήμερα, δυστυχώς ελάχιστα δείγματα έχουμε, από τη διακόσμηση αυτή.

Αξιοπρόσεκτο είναι το τμήμα πού σώζεται στο δεύτερο τόξο που ενώνει το Καθολικό με το παρεκκλήσιο της Αγίας Τριάδας, όπου παρουσιάζεται σε τέσσερεις σκηνές ο βίος του αγίου Ηρακλειδίου. Επίσης σημαντική είναι και η νωπογραφία των αγίων ιεραρχών Βασιλείου. Χρυσοστόμου, Γρηγορίου και Νικολάου στο δυτικό τμήμα του νότιου τοίχου του Καθολικού. Η παράσταση αυτή είναι έργο του αγιογράφου Φιλάρετου (1759). Στο Καθολικό υπάρχουν τοιχογραφίες που είναι πολύ παλαιότερες, (από τις διακοσμήσεις που έγιναν στην πρώτη βασιλική τον 8ο αι. αρχικά και έπειτα τον 11ο αι. και απεικονίζουν έναν απόστολο και έναν άγγελο (8ος αι.) έναν προφήτη και τον Ιησού Χριστό (11ος αι.). Εκτός από τον αγιογράφο Φιλάρετο, υπήρξαν πολλοί άλλοι αξιόλογοι αγιογράφοι της Μονής του Αγίου Ηρακλειδίου. Για ένα περίπου αιώνα λειτουργούσε στη Μονή σχολή αγιογραφίας, η

οποία ιδρύθηκε από τον ιερομόναχο Ιωαννίκιο. Μαθητής ο Φιλάρετος και του Φιλάρετου μαθητής ο Νεκτάριος. Άλλοι ονομαστοί αγιογράφοι ήταν ο Λεόντιος, άλλος Φιλάρετος, ο Δοσίθεος και ο Φιλόθεος. Τα έργα αυτών των αγιογράφων εμπλούτισαν τα υπόλοιπα μοναστήρια και ναούς της Κύπρου· σήμερα βρίσκουμε πολλά από αυτά στην Ιερά Μονή της Παναγίας του Μαχαιρά, στη Μονή Αγίου Μηνά, στην Παναγία του Άρακα, στο ναό της Παναγίας στις Τρεις Ελιές, στην Άγια Μαρίνα στον Καλοπαναγιώτη. στον Άγιο Γεώργιο στα Καμινάρια. στη Μονή Αγίου Ιωάννη του Λαμπαδιστή. στον Άγιο Κυπριανό στο Μένοικο. στον Άγιο Γεώργιο στην Ευρύχου. Ο πιο σημαντικός αγιογράφος της σχολής του Αγίου Ηρακλειδίου ήταν ο Αρχιμανδρίτης Λεόντιος ο οποίος αγιογραφούσε μέχρι τις αρχές του 19ου αι.

Σήμερα μια όμαδα από τις αδελφές της Μονής εξασκείται στην εκμάθηση της αγιογραφίας.

Η παρακμή της Μονής

Το 1773 έγινε μια γενική ανακαίνιση της Μονής από τον Αρχιεπίσκοπο Χρύσανθο. Παρ΄ όλες όμως τις προσπάθειες που καταβάλλονταν, ήδη από τις αρχές του 19ου αι. η Μονή άρχισε να παρακμάζει και μετά το 1821. η αδελφότητα είχε πλέον διαλυθεί. Η Μονή ενοικιαζόταν σε ένα ιερομόναχο ο οποίος είχε φροντίδα τών κτημάτων της και λειτουργούσε το ναό. Μετά άπο τον τελευταίο ενοικιαστή της. η Μονή ερημώθηκε και επειδή τα. κτήματα της ενοικιάζονταν από διάφορους λαϊκούς, βαθμιαία τα περισσότερα εκποιήθηκαν.

Η μακαριστή Γερόντισσα Χαριθέα. 1915-13/04/2000

Η αναβίωση της Μονής – Γερόντισσα Χαριθέα

Τα επόμενα χρόνια, μέχρι το 1962, οι Τούρκοι και Άγγλοι κατακτητές πού έπληττταν τον τόπο, αλλά και η όλη κατάσταση στο νησί, δεν άφηναν σε κανένα το περιθώριο να φανταστεί ότι κάποτε η Μονή θα επαναλειτουργούσε. Οικονόμησε,

όμως, ο Θεός και ο άγιος Ηρακλείδιος, ώστε να ξαναζωντανέψει η Μονή και να γίνει και πάλι ένας αγιασμένος χώρος, όπου να αναπέμπονται δοξολογίες στον εν Τριάδι Θεό. Με την άδεια του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου κ.κ. Μακαρίου του Γ΄, η Γερόντισσα Χαριθέα με τις αδελφές Θεοφανία και Ευπραξία από το ιδιόρρυθμο μοναστήρι του Καϊμακλιού, ήρθαν στο μοναστήρι του Αγίου Ηρακλειδίου στις 22 Ιουλίου 1962, με σκοπό να το επαναλειτουργήσουν ως μοναστήρι κοινόβιο.

Στο προσωπικό της ημερολόγιο περιγράφει τις δυσκολίες, τον κόπο και τον πόνο, τόσο σωματικό, όσο και -περισσότερο- ψυχικό. Το μοναστήρι ήταν ερείπιο και από το όλο κτίσμα απουσίαζαν όσα χρειάζονταν για να ζήσουν υποφερτά, τουλάχιστον, άνθρωποι. Νερό και ρεύμα δεν υπήρχε, αλλά ούτε και τα αναγκαία για τη συντήρηση τους. Για όλα αυτά μερίμνησε ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος ο Γ΄, ο οποίος με πολύ αγάπη και κατανόηση συμπαραστάθηκε στη Γερόντισσα και στις αδελφές τόσο στο ξεκίνημα τους, όσο και σ΄όλα τα υπόλοιπα χρόνια που διετέλεσε Αρχιεπίσκοπος της Αγίας Εκκλησίας της Κύπρου και αυτό σε μια εποχή πού η Εκκλησία δεν είχε τους οικονομικούς πόρους, λόγιο του αγώνα της ΕΟΚΑ. Βοήθεια πρόσφεραν επίσης και οι κάτοικοι των γειτονικών χωριών Πολιτικού και Πέρα Ορεινής οι οποίοι με πολλή χαρά υποδέχθηκαν τις αδελφές στο μοναστήρι και τις στήριξαν.

Το μοναστήρι μεγάλωνε, τόσο σε υλικό, όσο και σε ανθρώπινο δυναμικό. Συν τώ χρόνω ήρθαν και άλλες μοναχές και η αγάπη για το Χριστό τις έκανε να αψηφούν την κούραση και τη δυσκολία· δούλευαν όλες μαζί, για να φτιάξουν το σπίτι τους, όπως χαρακτηριστικά έλεγε η Γερόντισσα Χαριθέα.

Εκτός από την όλη λειτουργία της Μονής και τις υλικές ανάγκες των ανθρώπων και των κτιρίων της, η Γερόντισσα Χαριθέα φρόντισε επίσης για τις Ακολουθίες που περιλαμβάνονται στο πρόγραμμα της μοναχικής μας τάξης και ζωής, κάτι που πολύ το στερήθηκε όταν βρισκόταν στο ιδιόρρυθμο μοναστήρι του Καϊμακλιού.

Αν αυτά, όμως, απαιτούν κόπο και χρόνο, πόσο μάλλον η ανάπλαση και αναγέννηση των ψυχών που ο Θεός εμπιστεύτηκε στα χέρια της και όταν μάλιστα η αγάπη που πήγαζε από αυτήν ήταν τόσο γνήσια και ανόθευτη, ώστε να μην την αφήνει να λογαριάζει τον πόνο και τα δάκρυα πού έχυνε για τα παιδιά της; Η πνευματική της κατάρτιση, οι ικανότητες της, η διάκριση και η αρετή της, και πάνω απ΄ όλα η ανδρεία της ψυχή, πού έσμιγε μ΄ ένα παράδοξο τρόπο την αυστηρότητα με την πιο λεπτή ευαισθησία, και όλα αυτά χωρίς να έχει κάποια μόρφωση ή καθοδήγηση από τα μικρά της χρόνια, έκαναν τη Γερόντισσα Χαριθέα νέο κτίτορα της Μονής του Αγίου Ηρακλειδίου και Μητέρα Αγία. Γι΄ αυτό και η υπομονή που έκανε, την εξομοίωνε με τον Εσταυρωμένο Χριστό, όταν άνοιγε τα χέρια της καρδιάς της, λες για να χωρέσει όλους στο πλάτος της που δεν είχε όρια.

Ο Γέροντας π. Λάζαρος ο Σταυροβουνιώτης.

Στο φόρτο της θέσης που επωμίστηκε ως Ηγουμένη της Μονής, κύριος συμπαραστάτης και κτίτορας, υπήρξε ο πατήρ Λάζαρος, μια από τις αγιασμένες μορφές που γέννησε και έθρεψε η μονή του Σταυροβουνίου. Από όσους τον γνώριζαν χαρακτηριζόταν ως ασκητής, νηστευτής και πολύ αυστηρός ως πνευματικός· στην πραγματικότητα, όμως. έκρυβε μέσα του μια πολύ λεπτή και ευαίσθητη ψυχή. Ήταν στ΄ αλήθεια αυστηρός, όσον άφορα. όμως. μόνο στον εαυτό του- αυτό που διέκρινε την προσωπικότητά του ήταν η πολλή του ακρίβεια, τόσο στους κανόνες της Εκκλησίας γενικά, όσο και στην τάξη της μοναχικής πολιτείας.

Ως Γέροντας, και άρα ως Πατέρας της Μονής φρόντιζε, ώστε με νουθεσίες και κατάλληλα επιτίμια να «μορφώσει» στις αδελφές το Χριστό και να. κρατήσει την τήρηση της συνείδησης και το όλο πρόγραμμα, όπως οι Πατέρες παρέδωσαν, γι΄ αυτό και δεν παρέλειπε να τονίζει συνεχώς όλα όσα έπρεπε να προσέξουν οι μοναχές και να αγωνιστούν να κατορθώσουν. Απαντούσε χαρακτηριστικά όταν του έλεγαν πως τον αγαπούσαν σαν πνευματικό τους πατέρα: «εάν αγαπάτε με. τας εντολάς μου τηρήσητε». Αξιοπρόσεκτο ακόμη είναι και το εξής: παρ΄όλο πού στα τελευταία του χρόνια (συγκεκριμένα τον τελευταίο ενάμισυ χρόνο) ταλαιπωρήθηκε από την ασθένεια του καρκίνου του στομάχου και ήταν στο κρεβάτι, κατά τη νηστεία του Πάσχα ζήτησε να δει τις αδελφές και να τις εξομολογήσει, ενώ οι πόνοι του ήταν αφόρητοι. Δεν ήθελε να τις αφήσει χωρίς το μυστήριο αυτό, μήπως και δυσκολέψει κάποια ψυχή που είχε ανάγκη και έτσι καθώς ήταν ξαπλωμένος, εξομολόγησε τις αδελφές μια-μια και έπειτα τις μάζεψε και τους διάβασε τη συγχωρητική ευχή.

Στη Γερόντισσα δε, έδειχνε πολλή αγάπη, πολύ σεβασμό και εκτίμηση. Όσες φορές την έβλεπε να ερχόταν από μακριά, σηκωνόταν από το κάθισμα του και της

μιλούσε με κάθε προσοχή, κι όταν, όπως χαρακτηριστικά μας διηγήθηκαν οι μεγαλύτερες αδελφές, ήταν στα τελευταία του στο νοσοκομείο, ανασηκώθηκε από το κρεβάτι και ασπάστηκε και τα δύο της χέρια.

Η όλη προσωπικότητα της Γερόντισσας Χαριθέας σφραγίστηκε από την τελευταία δοκιμασία της ζωής της, την ανίατη ασθένεια του καρκίνου των πνευμόνων την οποία και δέχτηκε με υπομονή, ευχαριστώντας το νυμφίο της Χριστό και λέγοντας συχνά τα λόγια του νηπτικού των πατέρων Αββά Ισαάκ «έσται τινι φαιδρώ τω προσώπω ηνίκα ανθρώπω συντυγχάνης».

Ο καλός και πλούσιος εν ελέει Θεός, αξίωσε τη Γερόντισσα να δει το μοναστήρι της να προοδεύει και κτιριακά, αλλά και σε ανθρώπινο δυναμικό. Με την πίστη που είχε στην πρόνοια τού Θεού, επίρριψε το μοναστήρι της και τα παιδιά της στα πόδια του Πανάγαθου, ικετεύοντάς Τον να μη τις αφήσει, μια που η ίδια προαισθανόταν ήδη το τέλος της επίγειας ζωής της.

Φυσικά, τα χρόνια που πέρασαν, έμπρακτη και όλοπρόθυμη ήταν η συμπαράσταση του νυν Αρχιεπισκόπου κ.κ. Χρυσοστόμου (σημείωση VatopaidiFriend: ήδη μακαριστού Αρχιεπισκόπου κυρού Χρυσοστόμου Α΄) ο οποίος, όπως και σε όλη τη ζωή της Μονής συνέβαινε από τους εκάστοτε Αρχιερείς, καθώς βλέπουμε από την ιστορία της, συνέχισε το έργο των προγενεστέρων του. Ως άξιος ποιμενάρχης, πάντοτε με πολλή πατρική αγάπη ανταποκρίθηκε και στα υλικά, αλλά και στα πνευματικά προβλήματα πού παρουσιάστηκαν στην όλη πορεία της αδελφότητας.

Το 1992 μετά από επίσκεψη του στο Άγιον Όρος. προσκάλεσε το Γέροντα Αθανάσιο να έρθει στην Κύπρο. Πράγματι, μετά από την πρόσκληση αυτή, ο Γέροντας ήλθε στη γενέτειρά του, υπακούοντας στην εντολή και το θέλημα του Θεού. Τη χρονιά αυτή ιδρύθηκε απο το Γέροντα μοναχική αδελφότητα στην Μονή των Ιερέων στην Πάφο και τότε έγινε η γνωριμία τους με τη Γερόντισσα Χαριθέα. Λίγο αργότερα ο Γέροντας Αθανάσιος, ανέλαβε την πνευματική καθοδήγηση των αδελφών την οποία και επωμίστηκε με πολλή προθυμία κατόπιν εγκρίσεως του Μακαριώτατου. Η εξέλιξη αυτή ανέπαυσε πλήρως τη Γερόντισσα Χαριθέα η οποία διέκρινε με την καθαρότητα της καρδιάς της, τη χάρη του Θεού στην ψυχή του Γέροντα Αθανασίου, καθώς και τη σύνεση, την πραότητα και την πολλή του αγάπη Το Άγιον Όρος, το περιβόλι της Πανάγιας, απ΄ όπου ξεκίνησε ο Γέροντας, πάντοτε είχε αναδείξει πνευματοφόρους Πατέρες οι οποίοι λάμπουν σήμερα με την αγιότητα τους ως νοητοί φωστήρες στο στερέωμα της Εκκλησίας μας, καθοδηγώντας τις νεώτερες από αυτούς γενιές. Στις μέρες μας, ένα τέτοιος φωστήρας, ο μακάριος Γέροντας, Ιωσήφ ο Ησυχαστής (†1959) ο οποίος κοπίασε με έργο και λόγο, ακολούθησε επ΄ ακριβώς την ιερώτατη αγιοπατερική παράδοση και άφησε στους μαθητές του όλη την εμπειρία των αγώνων του.

Έχοντας αυτή την εμπειρία του, τη βεβιωμένη από αυτόν αλήθεια του Ευαγγελίου, ως τον πιο βέβαιο και πραγματικό, βαρύτιμο πλούτο, μπορούν οι νεώτεροι να καυχώνται ως κληρονόμοι της πατρικής αυτής διαθήκης και να ευελπιστούν, όχι μόνο στην κατάκτηση των θείων επαγγελιών, δι΄ ευχών του, αλλά και να απολαμβάνουν σήμερα τις πατρικές του ευλογίες στα μοναστήρια που ιδρύθηκαν και στερεώθηκαν στη ρίζα αυτή. Έκγονο της οσιωτάτης αυτής μορφής και τέκνο του σεβαστού (σημείωση VatopaidiFriend: ήδη μακαριστού) Γέροντα Ιωσήφ του Βατοπαιδινού, είναι ο Γέροντας Αθανάσιος, Μητροπολίτης Λεμεσού.

Το παρεκκλήσιο του Τιμίου Προδρόμου (αεροφωτογραφία) το οποίο κτίστηκε επί ηγουμενίας της Γερόντισσας Χαριθέας

Η Μονή σήμερα

Σήμερα το έργο που ήδη είχε αρχίσει η Γερόντισσα Χαριθέα για την επέκταση της Μονής και του εξωραϊσμού του όλου χώρου της συνεχίζεται από τη Γερόντισσα Πρόδρομη η όποια ανέλαβε μετά την κοίμηση της Γερόντισσας Χαριθέας, το βάρος και την ευθύνη της Ηγουμενίας, χωρίς να παραμερίζεται, η έστω να ελαττώνεται η πνευματική ζωή της προσευχής, της ψαλμωδίας και ησυχίας στη Μονή. Οι 45 μοναχές την καθιστούν ως το πολυπληθέστερο μοναστήρι της Κύπρου. Τα τελευταία χρόνια άρχισαν να εκτελούνται νέα διακονήματα: η διακονία του ψηφιδωτού, της εκμάθησης της αγιογραφίας και η τέχνη της χρυσοκεντητικής με σύγχρονα μηχανήματα. Η Θεία Λειτουργία, οι παρακλήσεις, οι αγρυπνίες που τελούνται στη Μονή του Αγίου Ηρακλειδίου, μεταστρέφουν τις σωματικές πράξεις του κόπου της ημέρας στο γλυκασμό του δοσίματος της ψυχής στο Θεό. «Συνουσία και ένωσις ανθρώπου και Θεού, δακρύων μήτηρ και πάλιν θυγάτηρ, πειρασμών γέφυρα αγγέλων έργων, ασωμάτων πάντων τροφή», τα απλά ψελλίσματα των αδελφών καθιστούν τη Μονή του Αγίου Ηρακλειδίου ένα τόπο χαριτωμένο,

φωτιστικό, άγιο.

Πηγή: «Ιερά Μονή Αγίου Ηρακλειδίου: Η Μονή του αποστολικού αγίου της Κύπρου», Νίκου Νικολαΐδη, δρ. Θεολογίας, από το 10ο τεύχος του Περιοδικού «Πεμπτουσία», Δεκέμβριος 2002 – Μάρτιος 2003, σελ. 88-95.